

Pasaka „Kaip žvėrys skruzdes įdarbino“

Vieną gražią vasaros dieną visi šilelio gyventojai- žvėreliai, paukšteliai- susirinko į būrį nuspręsti, ką daryti su skruzdėmis, kurios baigia sugrauzti visus šilo grybus ir uogas.

Vyriausiasis ir išmintingiausias vilkas Tylenis prabilo tokiais žodžiais:

-Visais laikais mūsų šile pačios darbščiausios buvo skruzdėlės. Tačiau paskutiniu metu, nevykstant jokioms statyboms, įrengusios Lajų taką, iš nuobodulio mūsų darbštuolės apsirgo 21 amžiaus maru - depresija. Jų pilvai nuolatos gurgia iš alkio. Pripažinkim, nieko nėra baisiau už nuobodulį. Be sustojimo skruzdės ėmė valgyti grybus, uogas ir kiekvieną dieną stambėja, vis darosi nejudresnės. Ką darysime, garbingieji miško gyventojai?

Kiškis, kuris nuo seno nekentė skruzdžių, pasiūlė joms emigruoti į kitus miškus. Bet tokiai jo minčiai pasipriešino lokys Eduardas, kuris išsiskyrė iš visų savo lėtumu ir tingumu. Jis tarė:

-Reikia išgydyti skruzdes, skirti joms kokį didelį, sunkiai įveikiamą darbą. Bedirbdamos pamirš alkį ir galvos ne apie maistą, o apie tai, kaip geriau atlikti darbą.

Gyvūnai pritarė ir ėmė vienas po kito siūlyti įvairius darbus. Tačiau vilkui Tyleniui vis negalėjo įtikti.

Tada netikėtai sucypsėjo pelytė Pilkė:

-Aš sugalvojau. Siūlau skruzdėlytėms pastatyti ant Šeimyniškių piliakalnio didelę pilį, apie kurią gandas sklįstų į visas pasaulio puses. Tegul ta pilis suteiks prieglobstį visiems užklydėliams.

Visiems žvėreliams pasiūlymas patiko, tad beliko pakviesti skruzdėlių vadą Skruzdžių Rudą ir jam pasakyti sumanymą. Rimtai išklausęs Rudasis nudžiugo, nes seniai bebuvo ką nors statęs.

Išsiskirstė žvėrys nusiraminę, kad vėl šilelyje užderės uogų ir grybų, o skruzdėlės statys ir nebesirgs depresija. Tačiau didžiajame skruzdėlyne pernakt netilo kalbos ir svarstymai, kaip turės atrodyti pilis.

Jau kitą rytą darštuolės dėjo šapą prie šapo, lentą prie lentos, vis kilo pilies sienos. Kol vieną rytą miško gyventojai išvydo aukštą ir galingą statinį.

Miško rimtį nutraukė džiaugsmingi šūksniai. Juk skruzdžių darbas pranoko visų lūkesčius. Tada vilkas Tylenis ištarė tokius žodžius:

-Pavadinkime pilį Vorutos vardu. Ir tegul šios pilies gyventojai visada būna svetingi visiems atvykėliams.

Džiaugsmingas šūksnis nutraukė vado žodžius, o pilies statybininkų skruzdėlių veiduose švietė šypsenos. Kaip smagu padaryti gera kitiems. Juk Vorutos pilyje atsiras vietos visiems: ir dideliems, ir mažiems.